

Mitropolitul de Florina, Augustin Kandiotis: „Lipsește din noi iubirea lui Hristos, Care Se jertfește pentru celălalt”

„Pentru toate mulțumiți, totdeauna mulțumiți, căci aceasta este voia lui Dumnezeu întru Iisus Hristos spre voi” (1 Tesaloniceni 5, 18).

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea...” (Ioan 3:16)

Duminica Înălțării (Ioan 3:13-17)

Toți cei de aici citiți diverse reviste și cărți, dar nu știu dacă iubiți sfânta Evanghelie. Sunt creștini care aud Evanghelia doar o dată pe săptămână, duminica la biserică. Sunt alții care aud Evanghelia de două-trei ori pe an, când merg la biserică de Crăciun și Paști.

Și sunt creștini care nu aud niciodată Evanghelia, decât o singură dată, când sunt în mijlocul bisericii morți în sicriu... Din care categorie faceți parte? Cu toate acestea, știu că și în acești ani satanici există oameni, bărbați și femei, care iubesc Evanghelia și o citesc zilnic. Așa era odinioară, în anii binecuvântați, în Asia Mică. Familia se strângea acasă când strălucea soarele, iar înainte de a adormi, tatăl citea Evanghelia, iar copiii ascultau, iar locul se făcea sfânt. Atunci casa era o biserică. Da, da.

Evanghelia este deci plină de semnificații prețioase. Dacă deschidem Evanghelia de astăzi, vom vedea în fața noastră un diamant de prima mărime, care luminează. Se spune că diamantul strălucește chiar și în întuneric, transformă noaptea în zi. O astfel de bijuterie de o valoare infinită, un pasaj în care este rezumată toată profunzimea învățăturii noastre Hristos, este ceea ce am auzit astăzi. Ce zice:

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16).

Domnul vorbește despre iubire aici. Există diferite feluri de iubiri; iubiri care ard și iubiri care se răcesc, iubiri ale diavolului și iubiri ale lui Dumnezeu. Alegeți și luați.

Dar lumea trăiește fără iubire. Un patriot își iubește patria, un prieten pe prietenul său, o rudă pe ruda lui, un bărbat pe soția sa și o femeie pe soțul ei, copiii își iubesc tatăl și un tată pe copiii lui, dar mai presus de toate o mamă își iubește copilul și dă totul pentru asta. . Dar dincolo și deasupra acestor iubiri este o altă iubire, pe care nu o simțim și de aceea suntem nefericiți. Gustăm din toate celelalte iubiri din lumea asta, iar până la urmă ne amărățesc și ne droghează, dar pe aceasta nu o gustăm. Ce este aceasta iubire? Iubirea lui Dumnezeu! De aceea am auzit astăzi: „Atât a iubit Dumnezeu lumea...”.

Dumnezeu, frații mei, iubește omul. Unde arată această iubire? Orb este cel care nu vede soarele, dar mai orb este cel care nu vede darurile lui Dumnezeu. Oriunde ne întoarcem, întâlnim mostrele iubirii lui infinite. Soarele care ne luminează și ne încălzește, apa care ne udă, aerul și oxigenul fără de care nu putem trăi, copacii cu fructele lor, păsările care ciripesc, peștii din mare, animalele care ne ajută, sunt mereu ale lui Dumnezeu. Și dacă ne deschidem ochii asupra noastră, vom vedea din nou dragostea lui Dumnezeu. Ochii, urechile, toate simțurile, inima, creierul, mintea care rezolvă probleme și face invenții, totul îi aparține lui Dumnezeu.

Totuși, în afară de aceste binecuvântări materiale, există, frații mei, și alte binecuvântări ale lui Dumnezeu, chiar mai mari și mai importante, neprețuite. Nu este ceea ce vedem noi. Este altceva și exact asta ne amintește astăzi Sfânta Evanghelie.

* * *

Ce suntem toți? Îndepărtează de la noi scrierile și artele, îndepărtează toate aceste bibelouri pe care le purtăm. Dacă îngerul ne dezbracă, ce suntem? Viermi murdari și nelegiuiți. Ce suntem noi? Regi, magnați, generali, bogați, mărimi... Orice ai fi, ești tot un vierme ticălos, ești un păcătos. Ce ni se potrivește? Fie ca stelele să devină stele căzătoare și să ne ardă, fie ca marea să se umfle și să ne

înece, să se cutremure pământul și să nu rămână piatră peste piatră. Și totuși Dumnezeu este îndelung răbdător. Slavă îndelungii Tale răbdări, Doamne! Dumnezeu ne tolerează, Dumnezeu ne iubește. Și unde a ajuns dragostea lui? Dacă da, nu simțim asta, cineva ar putea chiar căsca. Nu există măsură, nu există cântar care să cântărească acea iubire infinită. Este dragostea pe care o vom vedea pe 14 septembrie. Florile, animalele, păsările, marea, soarele, stelele, totul strigă dragoste. Totuși, când te uiți la cruce, atunci iubirea ajunge atât de înaltă încât mintea este amețită, îngerii și arhanghelii sunt și ei amețiți, iar omul cade la pământ și se închină și spune: Hristoase, îți mulțumesc!

Iubirea Dumnezeului nostru! El nu a trimis un înger sau un arhanghel în lume; El a trimis singurul său copil, Domnul nostru Iisus Hristos, care a acceptat să fie răstignit. Cum, frații mei, să descriu acest mister? Cu ce limbaj pot să te fac să simți iubirea lui Hristos, care a murit pe cruce pentru mine și pentru tine și pentru întreaga lume?

O umbră a acestui adevăr misterios este ceea ce sa întâmplat cu evreii când se aflau în deșert. Pentru ingratitudea lor, Dumnezeu lăsase atunci ca pietrele să devină șerpi. Au fost mușcați și au rămas morți. Teroarea și frica i-au cuprins. Cum au fost salvați? La porunca lui Dumnezeu, cu 1500 de ani înainte de Hristos, Sfânta Cruce a fost ridicată în acel pustiu. Și de atunci, de îndată ce evreul și-a aruncat ochii pe cruce, otrava șerpilor a fost neutralizată, nu le-a mai putut face nimic.

Dar și nouă ni se întâmplă așa ceva. Noi toți, frații mei, am fost mușcați cu mușcături mai rele decât șerpilor. Cu toții suntem mușcați de vinovăție mentală. Diavolul revarsă în noi păcatul. Și singurul antidot care poate neutraliza acest rău este Crucea Domnului. Omul este mântuit prin cruce.

O, om nerecunoscător, morocănos, hulit! Ai minte, ai inimă, ai ochi? Asezați-vă, luați un creion și faceți două coloane pe o bucată de hârtie. Într-una, scrieți binecuvântările lui Dumnezeu pe care le-ați primit de când erați copil și până acum - unii chiar au văzut minuni în viața lor. Și în rubrica următoare scrieți, ce i-ați oferit voi lui Dumnezeu în fața tuturor. Un sfânt spune că dacă am avea nu o viață, ci o mie de vieți și le-am jertfi, tot nu am fi în stare să plătim datoria iubirii față de Hristos[1]

„Ce voi răsplăti Domnului pentru toate câte mi-a dat mie?”

* * *

Frații mei! „Căci așa a iubit Dumnezeu lumea...”. Au trecut secole de când Hristos a spus aceste cuvinte. Aruncă o privire asupra lumii de astăzi, care se laudă cu realizările sale. Cunoașterea și știința s-au extins. În afară de asta, s-ar spune că trăim în cele mai fericite zile. Și totuși lumea de astăzi este mai mizerabilă. De ce; Are telefoane, avioane, rachete, de toate; ce îi lipsește? Nu există iubire. Iubirea lui Hristos, care se sacrifică pentru celălalt, lipsește. În inimi, diavolul și-a turnat medicamentul. Vindecă pe săraci, pe bogați, pe bărbați, pe femei, pe copii, pe clerici, pe oameni; El vindecă neamurile, El vindecă totul. Lumea bea medicamentele lui amare.

Deasupra capetelor, dintr-un păr de cal, diavolul își atârână acum sabia. El a căzut; Vai. Asta se întâmplă astăzi. Și la fel cum în vremuri l-a făcut pe Cain să urască și să-și omoare fratele, tot așa și acum și-a aruncat medicamentele lui și lumea se urăște de moarte. Din când în când, calamitate! O profeție spune că lumea va deveni atât de subțire încât vei merge 100 de kilometri și nu vei vedea o persoană.

O, frații mei, în ziua Înălțării Crucii Domnului, când vor suna clopotele și Crucea Domnului nostru va străluci ca soarele, cei ce mai cred, bărbați și femei, tineri și bătrâni, vin la biserică să îngenuncheze în fața Celui Răstignit. Unul și cântă: „Pomeneste-mă, Doamne, când vei veni în împărăția Ta. (Luca 23:42); Amin.

† Episcopul Augustin

Discurs înregistrat, care a avut loc la 10-9-1961, în Biserica Sfântul Gheorghe, Nea Ionia, Atena.

Traducere și editare:

Μητρ. Φλωρίνης Αυγουστίνος Καντιώτης: „Ἐλειψε ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ, ποῦ θυσιάζεται γιὰ τὸν ἄλλο” | Κατάλυξη

[1] Marele Părinte al Bisericii, Sfântul Vasile cel Mare, nedumerindu-se ce am putea noi răsplăti Domnului pentru toate câte ne-a dat nouă, înșiră astfel mulțimea bunătăților revărsate de Dumnezeu asupra noastră:

„Dintru neființă ne-a adus, cu cuvânt ne-a cinstit, ne-a dat hrană din pământ, ne-a dat dobitoacele spre slujire, pentru noi a făcut ploile, pentru noi soarele, plaiul și câmpia pentru noi s-a împodobit; pentru noi curg râurile, pentru noi izvoarele; marea și bogățiile cele din pământ, desfătările cele din toate părțile, toată zidirea și toate bogățiile ei pentru noi s-au făcut. Dar de ce să pomenesc numai pe cele mici? Pentru noi Dumnezeu a petrecut între oameni; pentru trupul cel stricat, Cuvântul trup S-a făcut și S-a sălășluit între noi, către cei robiți a venit izbăvitor, pentru cei ce ședeau într-un întuneric a venit soarele dreptății; pe Cruce S-a ridicat Cel fără patimă; la moarte s-a adus Viața, la iad Lumina, învierea pentru cei căzuți; Duhul înfierii, împărăția Cerurilor, făgăduințele cununilor și toate celelalte, care nu este cu lesnire a le număra. Deci ce vom răsplăti Domnului pentru toate câte ne-a dat nouă?” (Psalmul 115, 3).